

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 299.

Femte Sæssion.

94de Møde.

Torsdagen den 23de Februar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Har jeg altså saa ikke — tillader jeg mig at spørge — forudseet Tillempler netop i den nu foreslaaede Retning, saadanne Tillempler, som kunne bringe til Overenskomst med Ministeriet? Fremdeles yttrede jeg ved hiin tidligere Leilighed følgende: „Hvad Rigsdagen angaaer, saa vinder den ved denne Fremgangsmaade ligeledes Midlet til at udsætte sit Forlangende om nærmere at kjende Fællesforfatningen indtil det allerdyreste Dieblit“. Forlanger jeg da nu Andet, end at vi udsætte det til det yderste Dieblit, forlanger jeg Andet, end at vi, istedetfor daglig at spørge om Fællesforfatningen, skulle afgjøre det, der ligger for? **Monrad**: Vi opgive det!). Nei, vi opgive Intet, vi udsætte det kun til det yderste Dieblit; thi der udfordes en Lovbestlutning, førend Fællesforfatningen skal træde i Kraft. De ærede Herrer kunne — det have vi ofte hørt — paa deres Viis opfatte Ordene og lægge en Betydning deri, som de synes bedre om end den virkelige; men, naar Ordene blive dem forelæste, saa give ikke Alle dem Ret i den Betydning, de have lagt i Ordene, ligesaalidt som de give det ærede Medlem fra Maribo (**Monrad**) Ret i, at dette Forslag er „dumpet“ ned fra Himlen. „Det ligger altså“ — sagde jeg endvidere ved hiin Leilighed — „Altsammen aabent indtil det sidste Dieblit, og deri forekommer der mig at ligge enhver Sikkerhed, som er mulig, og paa den anden Side at ligge, fra Rigsdagens Side, en høj Grad af fortrolig Smødefkommen“. Altså forudsatte jeg den

gang, at Rigsdagen skulde gaae frem med en „høj Grad af fortrolig Smødefkommen“. (**En Stemme**: Det er svært at udføre!). Ja, det kan være svært for den ærede Rigsdagsmand; men det er den Maade, hvorpaa man skal gaae frem. Det har maaskee ikke Noget at betyde, og er ikke vigtigt for dem, som sige: „vi kunne sidde stille“; men vi Andre, som ikke ere enige om at billige den Methode, som ikke ønske at sidde stille i et saa vanskeligt Dieblit, vi Andre, som tiltræde, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt (**Hall**) har sagt, at vi sidde paa en Mosegrund, og at jo længere vi sidde, jo mere synke vi i Mudderet; vi ønske at komme ud af denne Stilling. (**En Stemme**: Men ikke af Dynen og i Galmen). Ja, det ærede Medlem kan maaskee nok føre os af Dynen i Galmen. Jeg tillader mig yderligere at oplæse, hvad jeg fremdeles ved hiin tidligere Leilighed sagde. Jeg yttrede: „Jeg vilde ikke have gjort et Forslag af denne Natur eller opfordret Røggjeringen til at gaae ind derpaa, og hjælpe os igjennem dermed, naar jeg ikke i den Grad holdt mig overbevist om Muligheden af at føre det igjennem, dersom det er H. S. Majestæts Billie, og at, naar Landet i det Hele gav Bisald dertil, skulde vi ogsaa kunne skaffe Kræfter tilveie, der kunne føre det igjennem.“ Jeg føler nu idag hertil: Ja, dersom den ærede Forsamling havde i den Tid, da jeg opfordrede den dertil, givet Understøttelse til dette Forslag, saa havde den kunnet kræve Noget af mig; men, da Forsamlingen ikke vilde det, saa forkastede den mig. Jeg gjorde meget alvorligt opmærksom paa, at en Tilslutning til mig i den antydede Retning var en Betingelse for, at man skulde kunne forlange Noget af mig. Det ærede Medlem fra Maribo (**Monrad**) har